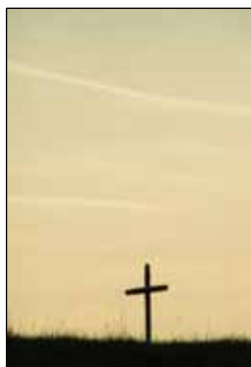

VEJDI DO NEDĚLNÍHO RÁNA

Vejdi do Nedělního rána
po dlouhé noci bdění,
vždyť Vrcholem spásy
nazván je tento den.
By Kristus,
jenž vykoupil nás
z otroctví a smrti,
znovu zas v tobě láskou vzplál!

Nech vanout Ducha,
ať plamen kolísavý
stane se očistnou svící,
ohnivým Paškálem do temnot.
Prozáříš mnohé,
když s pokorou zjistíš,
že vzkříšený Ježíš žije dál...

v nesmrtelné duši člověka.

K.K.

DUCHOVNÍ SLOVO

Milí farníci, letos slavím mezi vámi už desáté velikonoce a nutí mě to vzpomínat. S úsměvem myslím na docela skromné začátky: věci, které nefungovaly, zkušenosti, které chyběly, na své naivní představy a velikášské plány. Se zahanbením si připomínám bezradnost, strach a také nevděčnost, kterou jsem prožíval. A naopak s vděčností dnes vzpomínám na ty, kteří mě snášeli a nesli, na ty, kteří vydrželi přes všechna zklamání z nového faráře a pustili se do budování Božího království teď a tady. Po deseti letech už nemusí hrstka lidí dělat všechno, o mnohé práce a aktivity se dělí víc lidí a v některých ohledech si dokonce můžeme vybírat, kdo se pro co nejlépe hodí. Bohu díky. Díky vám.

Nebyl bych to ale já, abych vás nezval dál a výš. Můj farářský sen: každý bude dělat něco navíc, udělá pro Boha víc než se musí. Kdyby všichni nabídli něco ze svých možností a schopností, mohli bychom se úplně jinak postarat o naše nemocné a opuštěné, o děti ulice, o zpěv, úklid, technické práce, evangelizaci, liturgii, společná setkání... Pro Boží milosrdenství vás bratři vybízím, přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou, Bohu milou. To ať je vaše duchovní bohoslužba.“ (Řím 12, 1) Každé zjevení zmrtvýchvstalého končí posláním těch, se kterými se setkal. A tak si dovoluji v této myšlenkové linii zakončit úvodní slovo výzvou ke každému, kdo zatím nedělá víc než musí: nabídněte. Hledají se ochotní křesťané. Nabídněte.

o. Jiří

Vmnoha homíliích jsme slyšeli myšlenku, že nemocní jsou pokladem církve. Většinou tak mluví zdraví, kteří si myslí, že nemocní mají čas na modlitbu a navíc své trápení mohou obětovat na nějaký dobrý úmysl za bližní, obrácení hříšníků a tak podobně. To je onen poklad...

Ze zkušenosti nemocných je však známo, že uskutečnit tyto předpoklady není tak snadné. Zvláště v nemocničním prostředí, není-li pacient na pokoji sám a ti druzí se chtějí bavit. V takových případech bývá někdy nemožné soustředit myšlenky na dobrou, usebranou modlitbu či meditaci... Tyto objektivní potíže nemůže nemocný ovlivnit.

Dobré, nerozptylované modlitbě, třeba i v soukromí, brání i bolest - třeba jen zubů. Jakoby ten ZLÝ používal právě ji, aby narušil soustředění na Boha. Nemocný s hrůzou zjišťuje, že zapomněl slova pokračování modlitby, kterou přece zná už od dětství. Několikrát začne znovu Otčenáš... náhle pro bodavou bolest se mu myšlenky rozutečou a neví jak dál. V dobrém úmyslu začne modlitbu znova, ale situace se opakuje. Nastoupí pochybnosti o sobě, považoval se za zbožného - a to si o nemocných církev říká, že jsou jejím pokladem! Jak vlastně má postižený svou bolest zhodnotit obětováním se za někoho, za něco, když ji tak těžce snáší? Prosí Pána o pomoc, volá, ale zdá se mu, že Bůh neslyší. Tluče, ale není otevřeno. A přece stačí tak málo.

Svěřit se do vůle Boží. *Fiat voluntas Tua* platí i pro chvíle nemoci, bolesti. Vždyť modlitba nemusí být dlouhá, naučená a mnohomluvná. Stačí střelná modlitba, myšlenka vyslovená ráno, svěřit svůj den do milosrdné Boží dlaně.

Ukřižovaný a vzkříšený Ježíši, přijmi naše trápení, přijmi nás jednou do svého království lásky.

Vám

CO NÁS ČEKÁ V DOBĚ VELIKONOČNÍ?

Nejsme černobílí. Jsme barevní.

Zábrdovice slaví. 1209-2009

Pondělí 4.5. 2009 v 19:30 **Marie Restituta. Nemocnice na kraji Říše.** (kostel)

První premiéra divadelní inscenace. Divadlo Feste. (na pozvání)

Úterý 5.5. 2009 v 19:30 **Marie Restituta. Nemocnice na kraji Říše.** (kostel)

Druhá premiéra divadelní inscenace. Divadlo Feste. (vstupné 80,-, studenti 50,-) Během května a začátku června budou ještě tři reprízy, ale data se vyjasní až po vydání farního zpravodaje. Budou ale plakáty. Další reprízy od října.

Neděle 17.5. 2009 v 10:00 **Před osmi staletími. Oslava založení zábrdovického kláštera.**

Slavná bohoslužba s brněnským biskupem Vojtěchem Cikrlem, generálním opatem Řádu Premonstrátů Tomášem Handgräterem a dalšími opaty. Doprovází zábrdovický chrámový sbor a orchestr.

Neděle 17.5. 2009 v 15:00 **Zahradní slavnost s koncertem skupin Bezobratři a hudebníků „ze Zbrojovky“.** **Fujary, píšťaly, dudy a zpěv.**

Pátek 29.5. 2009 v noci **Noc kostelů** (www.nockostelu.cz)

16-18:00 **Nejsme černobílí. Jsme barevní.** (před kostelem)

Děti malují na dlažbu před kostelem. Jaké jsou Zábrdovice? A jaké by je chtěly mít? Pod vedením Jana a Věry Chovancových a Markéty Mandelíkové, výtvarníků „ze Zbrojovky“.

16-18:00 **Fujary na farské zahradě.**

Hudební dílna. Karpatské lidové dechové nástroje. Hudba ze slovenských salaší, ale i zcela současné inspirace. Fujara jako nástroj duchovní hudby? Pod vedením Marka Gondy (Bezobratři), hudebníka „ze Zbrojovky“.

19-24:00 **Jak to vypadalo před lety?**
(kostel, Vojenská nemocnice)

Jedinečná možnost prohlídek všech dochovaných prostor bývalého kláštera – kostel, sál refektáře, opatská kaple. Farnost ve spolupráci s Vojenskou nemocnicí.

19-24:00 **Okno bez světla se nepotěší.** (kostel)

Projekce dokumentárního filmu o sakrálních památkách jižní Moravy. Koláž obrazu a zvuku. Oceněn na filmovém festivalu Arts&Film Telč 2007. V přílehlých prostorách kostela (vstup kostelem). 76 min. Začátek projekcí: 19:00, 20:30, 22:00.

20-24:00 **Nebe pod nebem.** (kostel)

Barokní klenba je mohutná a malba na ní dynamická, ale se stěnami, oltáři a hlavně lidmi ji propojuje hudba, která se jí nese. Varhany, jak je v koncertním sálu nikdy neuslyšíte. Varhany v umění zábrdovického regenschoriho a skladatele Zdeňka Hatiny rozezvučí kostel kratšími skladbami vždy ve 20:15, 21:45 a na závěr Noci kostelů ve 23:45.

Pátek 29.5. 2009 22:15 **Cappella Polyphonica Salesiana.** (kostel)

Koncert. Renesanční a barokní skladby v podání smíšeného sboru.

Sobota 30.5.2009 20:00 **Duch Boží se vznášel nad vodami. Duchovní fujary.**

Hudební rozjímání Marka Gondy v prostorách kostela.

21:00 **Duch Boží se vznášel nad vodami.**

Svatodušní vigilie. Noční bohoslužba. (kostel a farní zahrada)

Hudba ve velikonoční době

Neděle 12.4. 2009 v 9:45 Sóla-Sbor-Orchestr-Varhany

Josef Čapka-Drahlovský (1847-1926): Missa Solemnis op. 265

W. A. Mozart (1756-1791): Aleluja

Robert Fuhrer (1807-1861): Píseň o Vzkříšení Páně op. 160

Jaroslav Očenášek (1901-1967): Anděl Páně sestoupil s nebe

(Velikonoční Aleluja)

Zdeněk Hatina (1941): Vesel se, Nebes Královno op. 21a

Neděle 19.4. 2009 v 9:45 Sóla-Sbor-Varhany

Eduard Tregler (1868-1932): Missa Brevis D dur op. 9

Ave Verum Corpus op. 15 č. 1

Alois Strobo (1837-1906): O, Salutaris Hostia

Zdeněk Hatina (1941): Vesel se, Nebes Královno op. 21a

Neděle 31.5 2009 v 9:45 Sóla-Sbor-Orchestr-Varhany

Vojtěch Říhovský (1871-1950): Česká mše op. 74

P. Karel Bříza (1926-2001): Modlitba k Duchu Svatému

František Suchý (1886-1932): Hymnus

Neděle 28.6. 2009 v 9:45 Sóla-Sbor-Varhany

Zdeněk Hatina (1941): Missa In Honorem

Sanctissimae Trinitatis op. 20

Stanislav K. Vrbka (1932): Ave Maria

Panis Angelicus

Pozvánka na karneval

Zveme všechny – malé i velké – na dětský velikonoční karneval, který se koná v neděli **19. dubna 2009** od 14 hodin ve farním sále. Přijďte všichni a vezměte s sebou i své kamarády – užijeme si spolu plno her a legrace.

Kdo chce a může, přineste s sebou nějakou dobrůtku na společný stůl, pití a káva bude zajištěno.

CO SE DĚLO V DOBĚ POSTNÍ?

Comité Catholique International pour les Tsiganes (C.C.I.T)

Mezinárodní katolický výbor pro Romy

Za těmito mnoha slovy se skrývá každoroční setkání lidí z celé Evropy, kteří jakýmkoli způsobem pracují pro duchovní a sociální rozvoj romské komunity.

I když název vypadá složitě a vznešeně, věc je jednoduchá a prostá – setkat se, navázat vztahy, obohatit se vzájemně zkušenostmi, spolu se smát, zpívat, jíst, modlit se, přemýšlet a pracovat i odpočívat v duchu přátelství a vzájemné lásky.

Letos byla hostitelskou zemí Francie a místem setkání se staly Lurdy.

Mezi asi 130 účastníky z 21 států Evropy nechyběla (jako žádný rok) ani čtyřčlenná skupinka z České republiky, z farnosti Brno-Zábřovice, letos ve složení o.Jiří (Národní ředitel pro pastorační Romů) a Blanka, Pavla, Simona (pastorační asistentky a dobrovolnice – „holky z farní školky“).

Na setkání do Lurd bylo potřeba překonat mnoho kilometrů a abychom přijeli v rámci možností svěží a použitelní, dlouhou cestu jsme si rozdělili na několik úseků.

Díky dvěma skvělým řidičům a dobrému počasí cesta pěkně ubíhala, takže po 14 hodinách jízdy Německem a půlkou Francie nás ve čtvrtek 19.3. večer přivítal hotel Regina v Arsu. Páteční chladné a slunečné ráno nás zastihlo již ve společnosti svatého faráře Jana Maria Vianneye, v kostele, kde kázal a zpovídal. Společně jsme si v krátkosti připomněli jeho životopis a času bylo dost i na osobní modlitbu a návštěvu fary.

Z Arsu už to do Lurd nebylo tak daleko, takže cestou zbyl čas na návštěvu hradu-města-pevnosti Carcassone, o němž znalci vědí, že byl postaven nedávno jako maketa a věrná kopie známé stolní hry a ostatní smrtelníci se domnívají, že již v roce 1208, během křížové výpravy proti albigenským, kteří toto město využili jako svou pevnost, bylo jeho mohutné opevnění přes tisíc let staré. My žádné křížáky nepotkali, jen skupinky dětí na školních výletech, a asi nejvíc se nám líbil kostel s nádhernými barevnými okny.

Do Lurd jsme dorazili přesně podle plánu v pátek 20.3. v 17 hodin, ale po projetí několika lurdskými křižovatkami se situace začala poněkud komplikovat. Cestovali jsme Evropou, orientující se ne podle hvězd ani podle mapy, ale vybaveni GPS-navigačním systémem – což je prostě taková krabička, připevněná na palubní desce auta, která umí mluvit a poradí vám, kudy a jak rychle máte jet, abyste se odněkud dostali někam jinam. Naše mluvicí krabička hovořila milým, i když poněkud autoritativním ženským hlasem a bezpečně nás provedla nástrahami dálničních nadjezdů, přejezdů a objezdů přes půl Evropy. Doslova kilometr před cílem začala ale paní v krabičce zmatkovat a podle jejích instrukcí jsme nejprve projeli snad všemi ulicemi, které v Lurdech jsou, některými i třikrát pokaždé z jiné strany. Paní v krabičce byla pořád nervóznější a dávala řidiči nesmyslné a nesplnitelné rady – například vjet do jednosměrky. Dokonce se nás zřejmě snažila i fyzicky zlikvidovat, když vydala příkaz „Zabočte ostře vpravo!“ a poslala nás s kopce úzkou cestičkou, které by slušely spíš schody než vozovka. Tou dobou už se naše počáteční nervozita změnila v záchvaty smíchu a když paní v krabičce řekla „Přepočítávám!“ a uraženě se na dlouhou dobu odmlčela, zapojili jsme svou vlastní navigační fantazii

a na místo určení, Cité St. Pierre ve stráni nad Lurdy, se nakonec dostali i bez ní. Myslím si, že byla chudinka po té dlouhé cestě unavená – my tedy ano.

Areál „Cité Saint Pierre“ spravuje francouzská Charita a slouží jako ubytovací zařízení pro lurdské poutníky. Je to vlastně soubor domků, konferenčních sálů, jídelny, kaplí atd. umístěný v rozlehlém parku s krásnými stromy, keři, cestičkami i rybníčkem s černou labutí.... Je odtud rozhled na město Lurdy i na první vrcholky Pyrenejí. Jako personál v jídelně, kuchyni, ubytovacích službách a v zahradě pracují dobrovolníci. My jsme se zde potkali s velkým množstvím milých „dědečků a babiček“ – důchodců-dobrovolníků, stále usměvavých, ochotných - a hovořících pouze francouzsky.

Program setkání je každý rok přibližně stejný. Přednášky, diskuse v „mezinárodních“ pracovních skupinách utvořených z ± 12 osob, společné modlitby a slavení Eucharistie a hlavně velký prostor k osobním rozhovorům, sdílení života, radostí i bolestí, vzájemné podpory v práci.

Z přednášek jsme si odnesli povzbuzení a také tak potřebné ujištění o smyslu naší práce, pokud je a zůstane ne jen sociální pomocí, ale službou Kristu, trpícímu v každém jednotlivém člověku. Znovu jsme si připomněli základní poselství o rovnosti všech lidí před Bohem a také poznání, že naprosto nelze srovnávat život romských komunit v jednotlivých zemích, že neexistuje univerzální recept na řešení „romské otázky“, že jsme všichni, oni i my, jen poutníci, lid na cestě a že je dobré a potřebné se nasazovat všemi možnými způsoby ve prospěch chudých, nemilovaných, vyčleněných.

V diskusních skupinách jsme se zamýšleli nad tím, jak a čím obohatili Romové náš život a které nové obzory nám otevřeli.

Naše skupina byla letos složená z Čechů, Slováků, jednoho Slovince a jednoho Poláka. Zaznělo zde mnoho konkrétních příkladů, příběhů a vzpomínek, radostných i bolavých. Vyplynulo z nich například to, že romská bezprostřednost, bezstarostnost a umění „žít, užívat přítomný okamžik“, která nás leckdy rozčiluje, může být i obohacením - vyvažujícím prvkem k naší tendenci přestávat za svými plány do budoucna vidět živé lidi a vnímat jejich aktuální potřeby.

Za vrchol setkání je obecně považován sobotní večer, kdy se všichni účastníci snaží pohostit se navzájem tím nejlepším a charakteristickým jídlem a pitím, které jsou schopni z té které země přivést a připravit. Německá šunka a pivo, francouzské, holandské a švýcarské sýry, italská pizza atd. - nejrůznější dobroty které jinak vypadají než chutnají a naopak. Česká delegace s sebou přivezla léty osvědčený a mnoha zkušenými znalci očekávaný jablečný štrúdl z Tasova, a taky lázeňské oplatky, pivo a becherovku. Přestože štrúdlu bylo odhadem tak pět kilo, zmizel nám téměř pod rukama včetně železné rezervy, kterou jsme si vypočítavě schovávali na zpáteční cestu. Možná za to mohla šikovně zvolená obchodní strategie – zatímco jídlo u ostatních stolů bylo anonymní a často nevyzpytatelné, my jsme štrúdlu vyrobili francouzskou vizitku „avec les pommes“ (což prý znamená „s jablky“). Ale já si myslím, že by štrúdl z Tasova stejně rychle zmizel i bez návodu k použití – je zkrátka nejlepší....

Sobotní večer ovšem není jenom o jídle, pití a povídání. Došlo taky na písničky a na muziku, romskou i „mezinárodní“, kdy třeba na housle romského kněze ze Slovenska hrál Maďar a doprovázel ho na španělskou kytaru obrovitý Ind z Rakouska.....

Slunečné nedělní ráno někoho vylákalo ještě před snídaní k vycházce do jarní přírody a během dopoledne šlo setkání ke svému závěru. Společně jsme ho zakončili mší svatou a obědem, rozloučili se s přáteli a čas zbývající do plánovaného odpoledního odjezdu využili (stejně jako sobotní odpolední přestávku) k návštěvě a prohlídce poutního místa – každý z nás čtyř tak, jak ho srdce táhlo...

Na zpáteční cestě jsme přijali pozvání přespat v italském San Remu na jachtě (tahle má délku 15m, výtlak 500t a jak už víme, dá se na ní zažít i nefalšovaná mořská nemoc). Nakonec nezůstalo jen u přespání. V krátkosti jsme si ráno prohlédli San Remo a některé jeho kostely, vyjeli jsme v krásném slunečném dopoledni i na moře a splnili své předsevzetí, že když už jsme u moře, tak si i zaplaveme (voda měla příjemných 13°C, protože vítr nad vodou byl o mnoho studenější...), při mši svaté „na širém moří“ v kolébající se lodi vzpomněli na naši farnost a na závěr jsme byli pohoštěni „plody moře“. Mnohé z toho zažili mnozí z nás poprvé... je na co s vděčností vzpomínat....

Závěrečných 1.000 km z Itálie přes Rakousko do Brna bylo jako jízda na kolotoči, noční cesta Alpami a v hustém lijáku z Vídně do Brna prověřila naši psychickou kondici i sedací svaly. Plní dojmů, unavení, ale šťastní, jsme nad ránem v úterý 24. 3. dorazili domů.

Letošní setkání C.C.I.T. začínalo společnou mezinárodní modlitbou u Massabielské jeskyně. Prosili jsme Boží Matku, aby nám pomohla změnit náš pohled, abychom dokázali vidět důstojnost Božích dětí v tvářích těch „nejmenších“ tohoto světa – opovržených, hříšných, nemilovaných, vyčleněných. V úžasu jsme se pak znovu a znovu vraceli na místo, kde pořád probíhá dialog mezi nebem a zemí, na místo, kde Bůh stále dává požehnání a pokoj svému lidu. Na tomto místě nás učila Panna Maria, že Pán rád používá malé a nepatrné prostředky – zapadlý kraj pod Pyrenejemi, chudou dívku, jeskyni, bláto, vodu - aby uskutečnil svá velká díla v životech lidí – uzdravení, odpuštění, spásu. Odjížděli jsme plni naděje a s jistotou, že Pán tedy může použít i naši obyčejnou, každodenní, nepatrnou práci ke své oslavě, pro spásu světa...

Lurdy 20.-22.3. 2009

P.O.

Čtvrtečníci jedou na víkend

Jednoho krásného březnového dne... no, myslím, že přšlo... Ale našemu společenství mladých to bylo jedno. Víkendovou akci jsme měli naplánovanou už měsíc. Náš cíl byl stanoven přesně – Březí u Osové Bítýšky. Byla to jedna z mála akcí, které jsme se zúčastnili téměř všichni. Cesta byla více než zajímavá. Měla trvat zhruba třičtvrtě hodiny, ale naše auto se nemohlo asi hodinu vymotat z Brna. Najít dálnici je opravdu těžké... Po dosažení našeho cíle jsme se zabydleli a očekávali příjezd posledního auta. Hodiny plynuly a my se nemohli pořád dočkat. Naše bříška byla hladová a kuchaři nám nechtěli dovolit přiblížit se ke kuchyni. Konečně jsme se dočkali. V půl desáté jsme uslyšeli rachot motoru a mohli jsme začít hodovat. Večeře byla opravdu rozmanitá – jako předkrm se podávala smažená oliheň, následovala výtečná česneková polévka a vše bylo završeno pečeným kuřetem s rýží. S touto nezapomenutelnou hostinou jsme skončili zhruba o půlnoci.

Druhý den bylo už krásné počasí. Slunce svítilo, co mohlo. Po snídani jsme vyslechli od pana faráře přednášku na téma *Ďábel aneb co má a co může použít*. Velmi silná slova. Nejvíce mě zaujalo, že se ďábel opičí po Bohu. Ale samozřejmě se zlým úmyslem. Po přednášce jsme měli chvilku čas na osobní modlitbu. Potom jsme se odebrali na tamní hřiště. Fotbal samozřejmě nesmí chybět na žádné akci s naším panem farářem. Všichni

hráli zapáleně. A jak jsme přišli, tak jsme rozhodně neodešli... Tam jsme šli čistí a odcházeli jsme špinaví a zablácení až za ušima... Je ještě jedna činnost, která nechybí na žádné akci s panem farářem a tou je „sbírání šutrů“. Odpoledne jsme vyrazili na pole, kde někteří šťastlivci našli kousky skorylů (připomíná uhel barvou i tvarem). Celý den jsme završili večerní mší, která byla obětovaná za naše úmysly. Zde se osvědčil i náš bravurní pěvecký výkon. Po mši následovaly stolní hry doprovázené vyprávěním vtipů. Nejlepší vtipy zazněly od Terezky a Marka. Ještě ve spacácích jsme se jim museli smát. Nevím, jestli to bylo celodenní únavou nebo změnou času na letní, ale šli jsme spát už ve 23 hodin nového času.

Poslední den už se žádné namáhavé činnosti nekonaly. Ráno mše svatá a poté opět zajímavá přednáška. Tentokrát na témata okultismus, spiritismus, exorcismus... Člověku z toho skoro běhal mráz po zádech. Je až neuvěřitelné, čemu všemu lidé věří. Ale bohužel mnoho z těchto věcí i funguje. Po přednášce zase chvilka na osobní modlitbu a po modlitbě vypukl shon. Bylo třeba uklidit faru, což nebylo jednoduché. Ale díky dobré organizaci jsme vše zvládli a mohli jsme se vydat domů.

Celý víkend panovala pohoda, klid a především dobrá nálada. Jsme dobrá parta, která se spolu umí zasmát, navzájem si mezi sebou důvěřujeme a rádi se scházíme. Myslete na nás prosím ve svých modlitbách, ať nám to vydrží co nejdéle.

BaGr

ZE ŽIVOTA NAŠÍ FARNOSTI

Pobiřmo

R

íkáme si „Pobiřmo“, scházíme se v pondělí a patříme do Zábrdovic, kdo jsme? Míla, Anička, Jana, Míša, Peťa, další Míša, Majka, Zuzka, Nora, Eva, Maruška, Adam, Kuba, Martin, Michal, Péter a pan farář. Vždycky nás ale tolik nebylo...

Vše začalo před téměř třemi roky, kdy se nás pár začalo scházet, abychom se společně připravovali na biřmování. Nebyl nás hned od zahájení přípravy konečný počet – v průběhu prvního měsíce většinou přišel někdo další, nový, a tak jsme se pokaždé znovu a znovu v našem oblíbeném kolečku představovali. Možná i proto jsme si na sebe docela rychle zvykli. Všichni jsme tenkrát byli relativně mladí, až na jednu „starší paní“, ze které se rychle vyklubala naše Nora, která díky své věčně mladé duši a svému nadšení nás mladší v mnohém předčí. Byl mezi námi i „Péter zo Slovenska“, díky němuž se někteří (kromě mě) celkem rychle naučili slovensky. Peťa, Zuzka, Eva, Míša i my ostatní jsme poctivě chodili každé pondělí na „biřmo“, protože si pan farář vedl drsnou statistiku účasti a větší než 20% absenci netoleroval. Naštěstí se i v této oblasti mohla ke konci přípravy projevit křesťanská láska - ti poctiví a zdraví, kteří nevypotřebovali tolerovanou absenci, mohli své nevyužité hodiny darovat tomu, který chyběl častěji, a tak jsme nakonec všichni splnili tuto podmínku a mohli být biřmováni. Prezence však nebylo to jediné, čeho si pan farář všímal. Průběžně kontroloval naše vědomosti z různých oblastí – hlavně šlo o znalost Písma svatého, průběhu liturgie apod. V těchto chvílích jsme byli velice šťastní, že máme mezi sebou i našeho nejmladšího člena – Kubu, který s přehledem většinu odpovědí znal, a tak mohlo být prolomeno „trapné ticho“. Když však došlo na testování naší orientace v Bibli, tak nám už ani Kuba nepomohl. Každý jsme nyní museli ukázat, co umíme nebo neumíme. Pan farář počítal do dvaceti a my jsme museli najít úryvek, jehož souřadnice nám předtím řekl. A to bylo něco. Časem jsme se však zlepšovali, až se nám hledání veršů dostalo tak do krve, že jsme byli schopni se ve verších i dorozumívat a posílat si v nich i zprávy. Takto zhruba probíhaly naše dva roky přípravy, během nichž nás sice někteří na chvíli opustili

(vlastně jenom já), zato jsme ale byli téměř vždy pevná skupina, která vytvořila hezké společenství.

A pak nastal 11. květen 2008. Slavný den. Sešli jsme se na Petrově, všichni asi trochu nervózní. Pan biskup společně s naším panem farářem coby nosičem křížma procházel katedrálou a na nás sestoupil Duch svatý, kterého jsme už tak dlouho očekávali. Ten den nám vyšlo počasí, a tak jsme celé odpoledne mohli společně slavit na farní zahradě, kde se grilovalo, hrál se fotbal apod.

Břimováním však vše neskončilo. Respektive skončila jedna etapa, proto aby mohla druhá začít. Takže jsme se rozhodli, že se budeme scházet dál. A taky že se scházíme. Měli jsme asi všichni trochu obavy, jestli naše setkávání vydrží, když už se nám nepočítá prezence, každopádně jsme čekali, co čas ukáže. A ukázal. Péter nás musel opustit, protože se vrátil na rodné Slovensko, Michal se nyní hodně věnuje studiu, a tak nás svou přítomností počítá jen občas. Protože nás trochu ubylo a protože člověk sem tam tak jak tak chybí, rozhodli jsme se nabídnout někomu dalšímu, jestli se k nám nechce přidat. A tak se s námi začali pravidelně scházet i Majka a Adam, kteří nyní pokračují v lekcích „slovenčiny“, Míla a Anička, které spolu s Adamem vytváří menší kroužek učitelů ZŠ, Martin, který tvoří s Evou krásnou dvojku a učí nás o životě plazů, netopýrů a jiné nejrůznější havěti, a konečně i Jana, která pohledem antropoložky může celé naše společenství analyzovat.

Zatím to vypadá, že tu o panu faráři píší jen tak okrajově jako o někom, kdo nás jen kontroluje. To ale rozhodně nechci. Pan farář (Jiří Rous) je tím, který nás vede správným směrem – směrem ke Kristu. Chce, abychom si uvědomili, jak moc nás Bůh miluje, a abychom Mu v našem srdci udělali místo. Proto je na konci každého setkání, na kterém se nyní učíme o etapách a cestě duchovního života, prostor pro modlitbu a adoraci před Nejsvětější svátostí. Použiji slova Písma, abych vyjádřila touhu, která podle mě leží panu faráři na srdci: „Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojení láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus; v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (Ko 2,2). Tím, co nám pomáhá objevovat Krista a Boží lásku, je právě dar přátelství, který nám byl dán. Takové opravdové přátelství, které se projevuje ve společenství lidí kráčejících na cestě k Bohu, se v dnešním světě už moc nevidí, a tak jsme velice rádi, že se můžeme už téměř tři roky takto setkávat. Za tu dobu jsme se stačili navzájem poznat, zažít hezké dny a hodně zábavy i mimo Brno a držet si palce při nejrůznějších zkouškách. Teď například povzbuzujeme tři z nás, které letos čekají maturitní zkoušky.

Tímto jsem vám snad dostatečně představila naše „Pobřimospolčo“. Stačí už jen dodat, že nás občas můžete potkat v zábrdovickém kostele se smetáky v ruce, protože jsme se stali jednou ze skupinek, které kostel pravidelně uklízejí. Díky této činnosti se poznáváme i z jiné stránky než jen duchovní, a to je velmi důležité, protože nesmíme zapomínat, že heslem, díky němuž se ve světě udělalo už hodně dobra, je „Modli se a pracuj!“ a ne jen „Modli se!“. Vychováváme se tedy i k určité službě.

Teď už nám nezbyvá nic jiného, než vám prostřednictvím veršů z Písma poradit, na co myslet, když člověk potřebuje povzbuzení: 1Te 4, 18: Ž 121, 7 2K 6, 10..

*Za celé Pobřimo
Maruška*

Děti píší Bohu

*Milý Pane Bože,
jmenu se David. Chci být jiný, než byl král David. Ten hrál na harfu.
Já hraju na bubny. Chci být králem hudby.*

Zdravím, David S. (10 let)

*Milý pane Bože,
Proč jsou dědečkové a babičky o tolik lepší než rodiče? Je to tím, že
mají svoje zkušenosti nebo že už prostě nechtějí být protivný?*

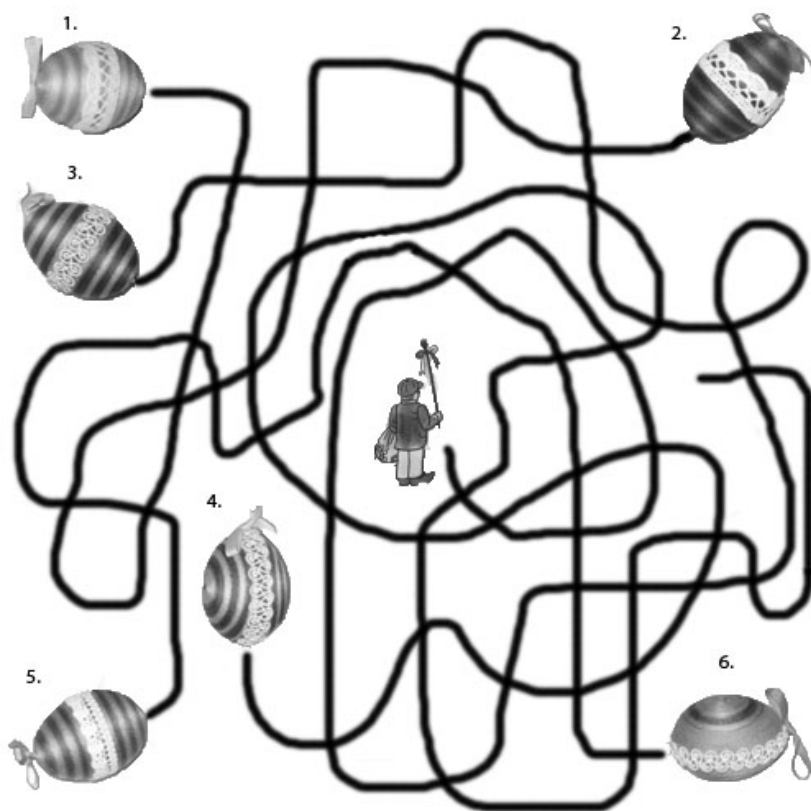
Ahoj Jarek (12 let)

KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ.

Každý úkol je ohodnocen 10 body. Výsledek napište spolu se svým jménem a věkem na lísteček a předejte Lucii nebo Dominikovi Grůzovým.

😊 Kategorie pro nejmenší, kteří ještě neumí číst 😊

Milé děti, koledníčkovi na obrázku hledá svoje vajíčko, pomůžete mu?.

😊 Kategorie pro mladší (od 6 do 8 let) 😊

1. Poznej postavu ze starého zákona!

Povoláním byl rolník. Měl mladšího bratra, který se živil pastevectvím. Jednou se svým bratrem obětovali Hospodinu. Avšak Hospodin na jeho dary ani nepohlédl. A tak se

v něm projevila závist a chtěl bratra zabít. Hospodin mu to rozmlouval, ale on ho neposlechl a svého bratra zabil. Zbytek života strávil jako psanec.

2. Najdi symboly zimy!

Zima už je za námi, počasí nás láká ven. Třeba do ZOO, ale i zde lze nalézt zbytky zimy. Najdete všechny? (je jich celkem šest, jeden jsme vám pomohli najít)

Dnes je pěkně, slunce sálá,
je tu Petra a s ní Hana.
Tak už jdeme, škemrá Zdena;
moc se těší, moc sem chtěla.
Vidím zeburu, sleduj ptáky,
pak se v kanále dívej na tučňáky.
Jirka stále mlsá něco, hladovec,
a lev se schoval za jalovec.
Gazely žertovaly, tygří se smáli,
byl super výlet, přímo geniální.

☺ Kategorie pro starší (od 9 do x let) ☺

1. Poznej postavu ze starého zákona!

Byl významným důstojníkem izraelského krále. Jeho manželka byla velmi krásná a zalíbila se králi. Král ji svedl ke hřichu. Potom napsal vrchnímu vojevůdci, aby tohoto našeho hrdinu postavil v boji do první linie, aby padl. A skutečně tento důstojník zahynul.

2. zodpověz hádanku!

V místnosti jsou tři žárovky. Zvenku této místnosti jsou tři vypínače - jeden ke každé žárovce. Jak zjistit, který vypínač patří ke které žárovce, když můžeme do místnosti vejít pouze jednou a po té už nelze s vypínači manipulovat?

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI vydává farnost u chrámu

Nanebevzetí Panny Marie v Brně Zábřovicích

Lazaretní 1, 615 00 Brno, tel. 545 212 156

Redaktoři: Lucie a Dominik Grůzovi, Grafika: Roman a Klára Smékalovi

Nebo navštivte naše www stránky

<http://www.zabrdovice.cz>

**Pokud chcete přispět do časopisu svým článkem, pošlete jej na
e-mail: dgruza@centrum.cz.**

Kráľ David IV.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLĚ
TEXT A OBRÁZKY: KS.

KRÁĽ SAUL SE DOZVĚDĚL, ŽE JEHO DCERA MÍKAL DAVIDA MILUJE A I ON V NI NAŠEL ZALIBENÍ. SAUL SE TĚDY ROZHODL, ŽE MÍKAL VYUŽIJE JAKO NÁVNADU A PŘIPRAVÍ TAK DAVIDOVI SMRT...

SAUL SE DAVIDA BÁL ČÍM DÁL TÍM VÍČ A BYL PŘESVĚDČEN, ŽE MU UKLÁDÁ O ŽIVOT. SVOLAL SI SVĚ STRÁŽE A PORUČIL JIM, ABY OBKLÍČILI DAVIDŮV DŮM A PŘED ÚSVITEM TAM VPADLI A DAVIDA ZABILI...

